

Sygn. akt IV U 695/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Guniewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019 r.

sprawy E. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o składki ubezpieczeniowe

na skutek odwołania E. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 26 marca 2019r.

znak : (...)

I. **oddala odwołanie.**

II. **zasądza od wnioskodawczyni E. C. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt IV U 695/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 października 2019 r.

Decyzją z dnia 26 marca 2019 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., powołując się na przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, stwierdził, że wnioskodawczyni E. C. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu w okresach od 17 maja 2016r. do 7 czerwca 2017r. i od 7 czerwca 2018r. do 5 grudnia 2018r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że z danych zaewidencjonowanych w systemie informatycznym ZUS wynika, że E. C. zgłosiła się do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od 28.05.2014r. do 20.12.2014r., od 20.12.2015r. do 07.06.2017r. oraz od 07.06.2018r. do 05.12.2018r. oraz ubezpieczenia zdrowotnego

od 21.12.2014r. do 19.12.2015r. i od 08.06.2017r. do 06.06.2018r. W złożonych deklaracjach rozliczeniowych podstawa wymiaru składek wynosiła: za maj 2014r. – 65,03 zł, za czerwiec 2014r. – 504,00 zł, za lipiec i sierpień 2014r.- 9 635,00 zł, od września 2014r. do kwietnia 2016r. – 0,00 zł, za maj 2016r. – 268,55 zł, za czerwiec 2016r. – 2 433,00 zł, za lipiec 2016r. – 1 491,19 zł, od sierpnia 2016r. do maja 2018r. – 0,00 zł, za czerwiec 2018r. – 2 132,64 zł, od lipca do grudnia 2018r. – 0,00 zł. W ocenie organu rentowego czynności podjęte przez wnioskodawczynię nie świadczą o faktycznym i rzeczywistym wykonywaniu działalności gospodarczej, miały natomiast na celu stworzenie pozoru jej wykonywania.

Odwołanie od przedmiotowej decyzji złożył pełnomocnik E. C. wnosząc o jej zmianę i stwierdzenie, że odwołująca w okresach wskazanych w decyzji podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i dobrowolnemu chorobowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. W uzasadnieniu wskazał, że po stronie E. C. leży ustawowe domniemanie, że skoro fakt prowadzenia przez nią działalności został odnotowany w (...), to taką działalność w tym czasie prowadziła. Jeśli zaś organ rentowy twierdzi inaczej, to na nim spoczywa w całości ciężar związany z udowodnieniem tego. Podał, że wysokość zadeklarowanych przez wnioskodawczynię składek jest dopuszczalna przepisami prawa, a ubezpieczony nie ma obowiązku zgłaszania składek w najniższej możliwej wysokości. Ponadto nie jest konieczne faktyczne osiąganie dochodów z danej działalności, zwłaszcza że w dużej mierze zależy to od czynników niezależnych od osoby prowadzącej działalność.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. C. w marcu 2014r. ukończyła kurs (...) prowadzony przez Akademię (...) w R.. Kurs powyższy obejmował zagadnienia dotyczące: rejestracji działalności gospodarczej, prawa pracy, prawa podatkowego i cywilnego związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, praktycznej wiedzy z zakresu ZUS i US, prowadzenie księgowości w mikroprzedsiębiorstwie i obsługę programów użytkowych dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej, podstawy marketingu, finansowanie działalności gospodarczej, podstawy tworzenia biznes planu.

W dniu 18 marca 2014r. zawarła umowę użyczenia lokalu w miejscowości S., składającego się z dwóch pomieszczeń.

W dniu 19 marca 2014r. złożyła wniosek w Powiatowym Urzędzie Pracy o przyznanie dofinansowania na podjęcie działalności gospodarczej, który został rozpatrzony pozytywnie. Na podstawie umowy nr (...) zawartej 29 kwietnia 2014r. ze Starostą (...) uzyskała dofinansowanie w kwocie 20 000,00 zł. Powyższą kwotę przeznaczyła na zakup m.in.: wieszaków, stojaków, luster, metkownicy, pralko-suszarki, żelazka, deski doprasowania, prasownicy, maszyny do szycia, golarki do oczyszczania odzieży, koszyków sklepowych, wagi, biurka komputerowego, laptopa, aparatu fotograficznego, urządzenia wielofunkcyjnego.

W dniu 22 maja 2014r. wystąpiła z wnioskiem o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej pod firmą (...)E. C.. Prowadziła ona sklep z odzieżą używaną, przy czym sprzedawała ją po uprzednim wypraniu i wyprasowaniu. Na ten cel zakupiła 585 kg odzieży używanej w maju, czerwcu, lipcu i sierpniu 2014r. Na miejscu w sklepie była możliwość przerobienia zakupionych ubrań, celem dopasowania do klienta. O działalności informowała poprzez powieszenie tablicy informacyjnej, wiadomości na F. oraz dystrybucję ulotek. Działalność prowadziła do końca sierpnia 2014r. Po tym czasie przebywała na zwolnieniu chorobowym w związku z ciążą. Córkę J. urodziła 21 grudnia 2014r. i następnie przebywała na zasiłku macierzyńskim. W dniu 27 stycznia 2015r. Powiatowy Urząd Pracy przeprowadził kontrolę w firmie wnioskodawczyni i stwierdził zgodność wykorzystania pobranych środków ze złożonym rozliczeniem i stanem faktycznym. W trakcie pobierania zasiłku macierzyńskiego pojawiły się problemy zdrowotne, które były podstawą pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku chorobowego od 20 grudnia 2015r. do 16 maja 2016r.

Powyższy okres nie jest objęty przedmiotem sporu.

W dniu 17 maja 2016r. E. C. zorganizowała wyprzedaż towaru. Informację o tym zamieściła wyłącznie na F.. W dniu 15 czerwca 2016r. poroniła. Od 20 lipca 2016r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Zwolnienie trwało do 15 kwietnia 2017r., gdyż od września 2016r. była w ciąży. Wnioskodawczyni źle się czuła, stwierdzono cukrzycę ciążową. Od 16 kwietnia do 7 czerwca 2017r. przyznano jej świadczenie rehabilitacyjne w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika z 11.05.2017r. stwierdzające, iż jest ona niezdolna do pracy. W dniu (...) urodziła drugie dziecko. Do 6 czerwca 2018r. przebywała na zasiłku macierzyńskim. Następnie do 5 grudnia 2018r. przebywała na zwolnieniu lekarskim

W dniu 6 grudnia 2018r. wnioskodawczyni zawiesiła prowadzenie działalności gospodarczej.

Z przedłożonej dokumentacji medycznej wnioskodawczyni wynika, iż w trakcie pobierania zasiłku macierzyńskiego od 08.06.2017r. do 06.06.2018r. wnioskodawczyni nie chorowała. Schorzenia datują się na kilka dni przypadających przed zakończeniem okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego, tj. 23 maja 2018r. Tożsama sytuacja miała miejsce podczas pobierania zasiłku macierzyńskiego od 21.12.2014r. do 19.12.2015r. Przez rok wnioskodawczyni nie korzystała z wizyt u lekarza dopiero w dniu 18 grudnia 2015r.

E. C. zgłosiła się do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od 28.05.2014r. do 20.12.2014r., od 20.12.2015r. do 07.06.2017r. oraz od 07.06.2018r. do 05.12.2018r. oraz ubezpieczenia zdrowotnego od 21.12.2014r. do 19.12.2015r. i od 08.06.2017r. do 06.06.2018r. W złożonych deklaracjach rozliczeniowych podstawa wymiaru składek wynosiła: za maj 2014r. – 65,03 zł, za czerwiec 2014r. – 504,00 zł, za lipiec i sierpień 2014r.- 9 635,00 zł, od września 2014r. do kwietnia 2016r. – 0,00 zł, za maj 2016r. – 268,55 zł, za czerwiec 2016r. – 2 433,00 zł, za lipiec 2016r. – 1 491,19 zł, od sierpnia 2016r. do maja 2018r. – 0,00 zł, za czerwiec 2018r. – 2 132,64 zł, od lipca do grudnia 2018r. – 0,00 zł.

Przychód z działalności gospodarczej wyniósł: za 2014r. – 4 095,00 zł, za 2015r. – 0,00 zł, za 2016r. – 3 112,00 zł i za 2017r. – 0,00 zł.

Z danych, którymi dysponował ZUS wynika, że kwota wypłaconych zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego wyniosła: za 2014r.- 20 285,10 zł, za 2015r. – 53 885,33 zł, za 2016r. – 46 582,41 zł, za 2017r. – 64 824,71 zł i za 2018r. – 52 511,10 zł.

W dniu 14 lutego 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zakończył postępowanie, a w dniu 26 marca 2019 r. wydał decyzję będącą przedmiotem zaskarżenia.

(dowód: zeznania wnioskodawczyni E. C. k. 40-41, zeznania świadka P. C. k. 41, zeznania świadka A. K. k. 41, zeznania świadka J. Ł. k. 41, zeznania świadka K. P. k. 41-42, zeznania świadka J. S. k. 42, dokumentacja w aktach ZUS, dokumentacja dołączona do odwołania)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych w toku postępowania przez stronę oraz zalegających w aktach organu rentowego, których wiarygodność i treść nie budziła wątpliwości. Osobowe źródła dowodu niewiele wniosły do sprawy z uwagi na ogólnikowość zeznań, brak wskazania, kiedy konkretnie kupowali w sklepie wnioskodawczyni. Świadek K. P. zeznał, że ostatni raz był tam kilka lat temu. Świadek J. Ł. wiedziała o istnieniu sklepu z szyldu przy drodze, przy czym nigdy w nim nie była. Świadek A. K. powiedział, że był w sklepie 4-5 razy, ale nie pamięta kiedy to było. Również świadek J. S. nie pamięta, kiedy dokonał zakupu kilku rzeczy w sklepie wnioskodawczyni.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie organ rentowy, w zaskarżonej decyzji, zakwestionował fakt podlegania przez E. C. jako osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą obowiązkowym ubezpieczeniom społecznymi tj. emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu poczynając od 17 maja 2016r. do 7 czerwca 2017r. i od 7 czerwca 2018r. do 5 grudnia 2018r. wskazując, że działalność ta była przez wnioskodawczynię

jedynie pozorowana, a jej celem było uzyskanie prawa do wypłaty wysokich świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2019r. poz. 300 j.t.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą. Obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 12 ust. 1 ustawy systemowej). Natomiast dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10 (art. 11 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Na podstawie art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązek ubezpieczenia powstaje z dniem rozpoczęcia działalności rodzącej obowiązek ubezpieczenia do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Ponadto w art. 8 ust. 6 pkt 1 ww. ustawy wskazano, iż za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą uważa się osobę prowadzącą tę działalność na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

O posiadaniu tytułu do podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego decydują, kryteria obiektywne, a to przynależność do określonej w ustawie grupy podmiotów, niezależnie od ich indywidualnej woli (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1990r. II UR 9/90, OSP 1991/7-8/172). Obowiązek ubezpieczenia społecznego powstaje bowiem z mocy prawa, a zgłoszenie do ubezpieczenia (choć jest obowiązkowe) ma charakter ewidencyjny, podobnie jak zgłoszenie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Podstawowe znaczenie dla objęcia ubezpieczeniem społecznym ma zatem fakt rzeczywistego wykonywania działalności, na dodatek w sposób ciągły i o charakterze zarobkowym, przy czym ocena, czy działalność gospodarcza jest wykonywana, należy do sfery ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, że obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą, a więc realnie wykonująca tę działalność, a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalności tej nie wykonuje (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 94/08, lex 960472; dnia 21 czerwca 2001 r., II UKN 428/00, OSNAPiUS 2003/6/158; z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, OSNP 2005/13/198; z dnia 25 listopada 2005 r., I UK 80/05, OSNP 2006/19-20/309; z dnia 30 listopada 2005 r., I UK 95/05, OSNP 2006/19-20/311; z dnia 19 marca 2007 r., III UK 133/06, OSNP 2008/7-8/114).

Oczywistym jest, że rozpoczęcie i prowadzenie działalności gospodarczej dozwolone jest dla wszystkich osób i wykluczenie z tego kręgu kobiet w ciąży byłoby jawnym nierównym traktowaniem. Oczywistym jest także, że właśnie w okresie ciąży pożądane jest posiadanie ochrony ubezpieczeniowej, tak na okres tego stanu jak i w czasie bezpośrednio po urodzeniu dziecka. Powyższe jednak nie może prowadzić do nadużyć, które są szczególnie widoczne - jak w niniejszej sprawie - gdy porówna się wkład z tytułu składek na ubezpieczenie chorobowe jaki włożyła wnioskodawczyni do funduszu chorobowego z wartością zasiłków z ubezpieczenia społecznego. Zaznaczyć wypadnie przy tym, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, iż samo zawarcie umowy o pracę bądź też podjęcie działalności gospodarczej w okresie ciąży, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie zasiłku macierzyńskiego nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem (wyroki z: 6 lutego 2006 r., III UK 156/05, LEX nr 272549; 2 sierpnia 2006 r., I UK 61/06, LEX nr 1001285; 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13, Lex nr 1444493). Istotą bowiem jest, czy pomimo ukierunkowania ubezpieczonej na uzyskanie zasiłku macierzyńskiego, działalność gospodarczą faktycznie ona prowadziła.

Trafnie więc organ rentowy zwraca uwagę na cechy działalności gospodarczej jako elementy konieczne do ustalenia przy stwierdzeniu, czy faktycznie mamy do czynienia z działalnością gospodarczą jako tytułem ubezpieczenia. Dla porządku należy w tym miejscu wskazać, że z dniem 30 kwietnia 2018r. utraciła moc ustawa z 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, a to na mocy przepisu art. 192 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. 2018r. poz. 650). Jednakże dotychczasowa definicja działalności gospodarczej zawarta w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej zachowała swoje podstawowe cechy, gdyż zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. 2018r. poz. 646) działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Wnioskodawczyni kwestionując twierdzenia

organu rentowego o braku faktycznego prowadzenia przez nią działalności gospodarczej winna była właśnie wyżej wymienione cechy działalności wykazać, przedstawiając stosowne ku temu dowody, których ocena dokonana przez pryzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego prowadziłaby do konkluzji o istnieniu tytułu ubezpieczeń. Takie dowody jednak nie zostały przedstawione a ocena materiału, którym Sąd dysponował z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego w żadnej mierze nie mogła doprowadzić do rozstrzygnięcia korzystnego dla wnioskodawczyni.

Wnioskodawczyni nie wykazała cech działalności gospodarczej.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 września 2017 r. (sygn. I UK 366/16, Lex 2397630), ciągłość w działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, tak aby odróżnić prowadzoną działalność gospodarczą od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usługi, które same w sobie nie stanowią lub nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą. Drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej. Oba aspekty zależą od zachowania osoby podejmującej działalność gospodarczą. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2016 r., (I UK 455/15, Lex 2122404) zwrócono uwagę na element kreujący działalność gospodarczą, jakim jest jej zarobkowy charakter. Wprawdzie generowanie strat przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą, z uwagi na koszty działalności przewyższające dochód, nie przekreśla jej zarobkowego charakteru, ale inaczej należy ocenić sytuację, w której od początku wymiernym, stałym i założonym z góry kosztem, nieznanym pokrycia w przewidywanych zyskach, staje się opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne w maksymalnej wysokości. Niewątpliwie ubezpieczona określając podstawę wymiaru składek na najwyższym poziomie, nie stosuje się do zasady racjonalnego gospodarowania, zaś tak znaczne podwyższenie kosztów prowadzonej działalności, nieuzasadnione jest przecież potrzebą inwestowania w podjęte przedsięwzięcie celem jego perspektywicznego rozwoju. Jak wyjaśniono w powyższym wyroku zadeklarowanie najwyższej podstawy wymiaru składek może wskazywać na intencję nie tyle podjęcia i wykonywania zarobkowej działalności gospodarczej, lecz włączenia do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania wysokich świadczeń. Uwypukla się to szczególnie w sytuacji, gdy osoba rozpoczynająca działalność i deklarująca taką podstawę wymiaru składki, ma świadomość, że stan zdrowia czyni ją niezdolną do jej prowadzenia lub, że stanie się tak w bardzo krótkim czasie w związku z urodzeniem dziecka. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 5 października 2017 r. I UK 395/16, Lex 2400313 intencyjne zadeklarowanie wysokiej podstawy wymiaru składek może sugerować, że działalność nie była wykonywana w sposób ciągły, zorganizowany i zarobkowy.

Nie ulega zatem wątpliwości, że skoro istotą działalności gospodarczej jest jej zarobkowy charakter, to rzeczywiste podjęcie działalności gospodarczej następuje tylko w przypadku, gdy zamiarem osoby zgłoszonej do ewidencji przewidzianej dla przedsiębiorców jest osiągnięcie zysku właśnie z tej działalności, a nie ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Natomiast w przypadku, gdy działania podejmowane pozornie w związku z działalnością gospodarczą są nieracjonalne z punktu widzenia osiągnięcia jej zarobkowego celu, a dadzą się wytłumaczyć jako podjęte celem uzyskania wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych, to nie można takich czynności uznać za wykonywanie działalności gospodarczej (por.: wyrok SA w Białymstoku z 12 grudnia 2014 r., III AUa 878/14 - Portal OSP). Zarobkowy charakter musi być nastawiony na zysk, który powinien co najmniej pokryć koszty założenia i prowadzenia przedsięwzięcia. „Decydujące znaczenie ma cecha polegająca na uczestnictwie w obrocie gospodarczym, zawodowy charakter tej działalności, powtarzalność podejmowanych działań i ukierunkowanie na reguły racjonalnego gospodarowania (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91, OSNCP 1992/5/ 65 i uchwała Sądu Najwyższego z 23 lutego 2005 r. (sygn. III CZP 88/04). Zarobkowy charakter działalności gospodarczej stanowi podstawową, konstytutywną cechę tej działalności (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2013 r., sygn. I UK 604/12). Dana działalność jest zarobkowa, jeżeli jest prowadzona w celu osiągnięcia dochodu – „zarobku” - rozumianego jako nadwyżka przychodów nad nakładami - kosztami tej działalności. Jedyną racjonalizacją podejmowanej działalności gospodarczej nie może być uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W takiej bowiem sytuacji prowadzenie działalności gospodarczej, a ściślej realizowanie jednego z aspektów tej działalności, czyli osiąganie zysku, polegałoby tylko na pozyskiwaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a taki cel należy uznać za niedopuszczalny w systemie ubezpieczeń społecznych. W tym miejscu powołać

można także wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 marca 2017 r. (III AUa 299/16 lex nr 2295226), w którym Sąd stwierdził, że: „rozpoczęcie działalności jest zdarzeniem rodzącym skutki w sferze ubezpieczeń społecznych. Z jednej strony, powoduje objęcie ochroną ubezpieczeniową, z drugiej zaś rodzi odpowiedzialność o charakterze osobistym. Obie strefy pozostają we wzajemnej relacji, w tym znaczeniu, że zakwestionowanie tytułu ubezpieczenia jest możliwe tylko wówczas gdy jest on fikcyjny – deklarowany, ale nie realizowany”.

Zdaniem Sądu Okręgowego w Rzeszowie w okolicznościach niniejszej sprawy od 17 maja 2016r. nie nastąpiło prowadzenie zawodowej działalności gospodarczej przez odwołującą się E. C. w celach zarobkowych oraz w sposób zorganizowany i ciągły. Wnioskodawczyni ograniczyła się do poinformowania o wyprzedazy. Niewątpliwie fakt poronienia w czerwcu 2016r. negatywnie wpłynął na samopoczucie wnioskodawczyni, jednakże już od 20 lipca 2016r. była ona chora do kwietnia 2017r., kiedy to orzeczono niezdolność do pracy i przyznano świadczenie rehabilitacyjne. Sąd nie neguje istnienia schorzeń u wnioskodawczyni, pragnie natomiast zwrócić uwagę na fakt, iż w czasie pobierania zasiłku macierzyńskiego od 8 czerwca 2017r. do 6 czerwca 2018r. wnioskodawczyni u lekarza była 19 czerwca 2017r. i kolejny raz dopiero 23 maja 2018r. W okresie spornym, tj. od 17.05.2016r. do 05.12.2018r. jedynie od 17 maja do 19 lipca 2016r. wnioskodawczyni nie korzystała ze zwolnień lekarskich. Z ewidencji sprzedaży wynika, że w maju 2016r. osiągnęła przychód 144,00 zł, w czerwcu – 1 860,00 zł i w lipcu 1 108,00 zł. W pozostałych miesiącach przychód wynosił 0,00 zł. Takie krótkotrwałe podejmowane czynności nastawione były przede wszystkim na wyprzedaz odzieży zakupionej jeszcze w 2014r. Nie podejmowała natomiast wnioskodawczyni żadnych działań świadczących o tym, że działalność ta ma być prowadzona, kontynuowana. Nie zakupiła nowego towaru. Z uwagi na trudne chwile związane z poronieniem towar faktycznie sprzedawała teściowa. W ocenie Sądu powyższe przekonuje, że nie doszło do powstania dla E. C. tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym w spornym okresie albowiem faktycznie nie prowadziła ona działalności gospodarczej w warunkach, jakie wynikają z przytoczonych wyżej przepisów i ich wykładni.

Oczywistym jest, że wnioskodawczyni będąc w ciąży, a następnie przebywając na zwolnieniach lekarskich i nie mając żadnego tytułu ubezpieczenia stworzyła pozory prowadzenia działalności gospodarczej, tak aby uzyskać ochronę ubezpieczeniową. Natomiast zadeklarowanie wysokiej podstawy wymiaru składek i odprowadzenie składek przez bardzo krótki czas przed rozpoczęciem okresu niezdolności do pracy było niewielkim kosztem przy spodziewanym wysokim zasiłku chorobowym i macierzyńskim. Intencja działania wnioskodawczyni jest czytelna i jasna, gdy weźmie się pod uwagę realne dochody, jakie może przynosić sprzedaż odzieży używanej przy równoczesnych kosztach tej działalności, chociażby tylko z uwagi na konieczność zakupu niezbędnych produktów. Realia rynkowe pokazują, że młody przedsiębiorca rozpoczynający prowadzenie działalności zaczyna od jak najniższych składek, tak aby faktycznie działalność gospodarcza przyniosła mu zysk, była dlań źródłem utrzymania i dochodu. Podjęcie działalności wiąże się właśnie z ryzykiem uzyskania dochodów z tej działalności, a nie z przewidywaną możliwością uzyskania świadczeń z ubezpieczenia kosztem innych osób ubezpieczonych. W okolicznościach niniejszej sprawy dochód wnioskodawczyni miał pochodzić właśnie nie z działalności, a z zasiłków z ubezpieczenia społecznego, których wypłata następowała nieprzerwanie od 20 lipca 2016r. do 5 grudnia 2018r., po krótkich okresach opłacania składek w wysokości nieadekwatnej do uzyskanych świadczeń.

Mając na uwadze poczynione ustalenia i ich prawną ocenę oraz treść powołanych przepisów, Sąd w myśl art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018r. poz. 265 j.t.).